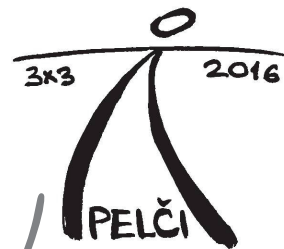


Piektā



Pelču 3x3 saietā avīze 2016. gads Ceturtdiena 28. jūlijs



Grāmatas
čaklās bites –
Daiga Bitiniece,
Gundega
Kalendra un
Rasma Zvejniece.

3x3 Latvijas hronika gatava

3x3 Latvijas saietu grāmatas atvēršana bija notikums notikumā: Pelčos sapulcējās bijušie 3x3 saietu vadītāji, un īpašs prieks bija par eksprezidentes, saietu lektores Vairas Viķes-Freibergas klātbūtni.

"Kā cāļus perina inkubatorā, tā 3x3 ir latvietības inkubators, turklāt no metnēm ir bijis un arī būs jāpielāgojas arvien jauniem apstākļiem," vēlot 3x3 saules mūžu, teica Vaira, novēlot, lai arī turpmāk 3x3 spētu pielāgoties tām vajadzībām, ko prasa dzīve. Vēl ilgi pēc grāmatas atvēršanas pasākuma beigām ļaudis stāvēja rindā, lai saņemtu Vairas autogrāfu grāmatā un ar viņu kopā nofotografētos. Latvijas pirmā 3x3 saietā Madlienā vadītājs Jānis Gulbis, nodēvēdams 3x3 par latvietības poti, atcerējās savu un Līgas Rupertes prieku par izdevušos Madlienā saietu un vēlēja, lai 3x3 izdodas vienmēr. Zināms taču: ir labi 3x3 saietu un ir ļoti labi 3x3 saietu. Lai tad nu tie ļoti labie ir pārsvarā!



Grāmatas atvēršanā klāt bija tās autore: Daiga Bitiniece un Rasma Zvejniece. Kā teica pasākuma vadītāja Inese Krūmiņa, lai ko izdarītu, jābūt kādam, kas dara, nevis tikai runā par to, ka jādara. Un Daiga un Rasma darija, aicinot palīgos citus. To, ka darbs bija grūts, atzina gan autore, gan tie, kas turēja roku uz pulsa grāmatas tapšanas gaitai. Tie, kas grāmatu bija paspējuši izšķīstīt vēl pirms svinīgās atvēršanas, atzina: tā ir kā hronika. Turklāt ar īpašu smeķi – ja mēdz teikt, ka vēsturi raksta uzvarētāji, tad 3x3 grāmata ir vēsture, ko rakstām mēs paši.

Lolita

Dienas tēma Ceļrādis

Kad ģimene ierodas 3x3 saietā, izjūk visa ierastā ikdienas kārtība: čības vairs nestāv tur, kur mājās, drēbes skapī ir citā kārtībā, visi pienākumi ir izmainījušies. Īsāk izsakoties – visi kļuvuši vienlīdzīgi. Turklāt – vienlaikus. Esmu pārliecinājusies, ka 3x3 ir kā ģimenes savstarpējo attiecību veselības pārbaude, vismaz es to uztveru arī tā. Nedēļa, kura sākas no nulles, turklāt jaunā vietā un apstākļos, tūlīt parāda iecietības paaugstināto temperatūru, mīlestības holesterīna līmeni un kā rentgenā bez noslēpumiem atklāj visus līdz šim neizrunātos niekus, kas, izrādās, nav nekādi nieki. Visiem vienlaikus nonākot citos apstākļos, visspilgtāk izpaužas, kas ir kas. Kurš prot paciesties, kurš prot pielāgoties. Kurš prot pārkāpt pāri saviem nevaru, negribu un nedarīšu. Kurš prot saņemties un nesabārt. Kurš prot uzņemto lūpu ātri atrullēt atpakaļ.

Man pašai 3x3 nedēļa ir arī kā ceļrādis tam, ar ko man pašai jātiek galā, ko es gribu un ko man vajag izdarīt, lai mums visiem kopā kļātos labāk. Piemēram, šonedēļ redzu, ka mans mazais puika patiešām ir tāds, kā es jau biju novērojusi: pārliecināts, ka tieši viņš mūsu ģimenē ir galvenais. Līga Reitere, vīdama vainaga sākuma bīzi un likdama trīs bīzes daļas citu pāri citai, runāja par kārtību ģimenē: ka reizēm tēvs ir galvenais, reizēm mamma ir galvenā, bet reizēm bērns ir galvenais. Un tikai tad gan vainags, gan dzīve savijas grodā bīzē. Tas nu būs viens no maniem mājas darbiem pēc Pelču saietā: palīdzēt puikam saprast, ka neba viņš viens ir tas galvenais.

Lolita



Piektdiena, 29.jūlijā
TĒMA – KRUSTCELES

No 7.00 Makšķerēšana – pie Ulda Pelčera viņa zivju diķos
8.00–9.00 Celšanās, rīta modināšana
9.00–9.30 Brokastis
9.30–10.00 TV, informācija, dienas tēma, jubilāru sumināšana skolas 3.st. zālē
10.15–12.45 Rīta ievirzes
13.00–14.00 Pusdienas
14.00–16.00 Pēcpusdienas ievirzes
16.15–17.15 Apvārsnī šahiste, finanšu ministre Dana Reizniece-Ozola pils 2.st. zālē
16.15–18.30 Pievakares nodarbības
18.30–19.30 Vakariņas
20.00–21.30 Ceļa daudzinājums
21.30 Vakardziesma. Vakara pasacīņa
22.30–23.30 Nakts viesi – mācītājs Andris Vasiļevskis, Suitu vīri un Suitu dūdenieki
22.30... Zolīte pils kafejnīcā
22.30–23.30 Danči mazajiem parkā
23.30... Danči no 14 gadiem parkā; nīkšana pili

Paziņojums

• Krekla šūšanas ievirzes telpā var iegādāties zilu vilnas austo audumu vamzim (2,10x0,65) un vamzim vai plecos spraužamajiem brunčiem (3x0,72), kā arī četrus audumus vilnas galvas autiem un jau gatavus brūnus kājautu komplektus. Meklēt Viju Liepu.

Reklāma

Viena no brīnišķīgākajām 3x3 ievirzēm jau no pašiem pirmsākumiem ir Rotkalšana. Tā ir arī šajā saietā. Vislabākās rotas izgatavot palīdz Uldis Melbergs, Adris Grebis un Roberts Mežainis! Pie viņiem var arī iegādāties dažādu materiālu gredzentiņus un saktiņas. Pērciet!
Edgars

Sports

Pirmoreiz nakts volejbols

Tradicionālā 3x3 Nakts basketbola vietā Pelčos bija Nakts volejbols.

Tam bija pieteikušās septiņas komandas: "Shtati", "Virtuļviesuļi", "Raibā ģimīnija", "Sauļuki", "Neuzvaramie", "Vētra" un "Tediiji". Spēle ilga no 22 līdz 02.20. Lai spēlētāji varētu kaut ko

redzēt, divas mašīnas spīdināja gaismu. Spēles ilga 10 minūtes vai līdz 21 punktam. Visas komandas izturēja godam, bet 1. vietu ieguva Kuldīgas komanda "Sauļuki", 2.vietu Kuldīgas Pelču komanda "Raibā ģimīnija", bet 3.vietu – nometnieku komanda "Virtuļviesuļi".

Pelču piedzīvojums – zumba

Par zumbu biju dzirdējusi, bet nekad nebiju to izmēģinājusi.

Trešdienas pēcpusdienā devos uz stadionu. Sākumā biju vienīgā un ar treneri Agati pat nedaudzām satraucāties, ka citu nebūs. Ar nelielu pieaicināšanu un gaidīšanu tomēr izveidojās deļotāju pulciņš – septiņas meitenes un divi puīši (līdz beigām izturam tikai četras).

Agate mūs mierina, ka varam darīt tik, cik varam, un nav jācenšas kustēties tik ātri kā viņa. Nu tā, sākam kustēties tīri labi un ritmiski, viss sanāk, un es pat priecājos – nemaz tik neveikla neesmu. Pēc pirmās deļas Agate saka: "Tā, iesildīšanās beigusies, tagad sāksies zumba." Un tad tiešām sākas! Karstasīnīgas mūzikas pavadībā

kustinām vēderus, rokas, kājas, dūšus visai izaicinošās pozās. To pat atstāstīt nevar, kādas kustības mēs veicām! Pēc apmēram 20 minūtēm mūs pamana futbolkomandas puīši: vēro, vēro un sāk atdarināt. Ilgi ne, jo piekūst. Arī mēs esam traki piekusušas un sarkanas.

Kad pēc stundu ilgas deļošanas saulē zumba beidzas, trenere Agate mūs paslavē – mēs tiešām esot malači. Es jūtos labi un zinu, ka zumba varētu būt mans sporta veids. Arī Sandra Lapiņa no Beļģijas domā, ka nākotnē deļos zumbu, jo citi sporta veidi traumas deļ ir sarežģīti.

Tie, kuri vēlas pamēģināt, kā tas ir – deļot zumbu, to varēs izdarīt piektdien. Aizejiet! Tas ir pat ļoti neparasti.

Iveta

Lasītāji raksta Pusdienās – pļava



Tā top salāti pie zāļu sievas. Mums pusdienās bija pļava.

Santa Skutele

Vai Kuldīgā šauj?

Otrdienas ekskursijā, ieļbraucot Kuldīgā, starp ievērojamo objektu aprakstiem gide sāka skaidrot, kur apšaudīšanas gadījumā vislabāk paslēpties, lai lodes neizklūtu cauri. Cik atceros, tad laikam aiz riepām vai motora. Vai, ieļbraucot Kuldīgā, man būtu par apšaudīšanu jāuztraucas?!

Piedalos arī Andra Dzeņa rīta ievirzē Dzimtūšanas laiks, senie ķoniņi. Agris ir kā Google iemiesojums. Prasi par jebkuru gadsimteni, Latvijas novadu un tēmu (piemēram, kariem, vadoņiem, bērnu rituāliem, izrakumiem, ārstniecību utt.), un pēc brītiņa viņš tūlīt sāk stāstīt ar precīziem gada skaitļiem, liecību avotiem un sīkiem paskaidrojumiem. Ja retos gadījumos uzprasa kaut ko pavisam traku, tad var gadīties, ka atbild: "Par to laikam vēl neesmu aizdomājies." Bet man šķiet, ka viņš par ļoti maz ko vēl nav "aizdomājies"...

Erdmaņu Ingrīdas vērojumi

Pelču 3x3 ģimenes

Anita + Ivo + Edmunds = Beki; Beki + 3x3 = vietējie. Viņi dzīvo blakus pagastā, Snēpelē, kur iegādājušies māju. Pa taisno līdz tai no Pelčiem ir 10 km. Mamma 3x3 trešoreiz, taču visi Pelču saietā ir, pateicoties mīlestībai uz šahu. Dēls Edmunds vada Šaha spēles ievirzi, tētis palīdz, un mamma izjūt tādu kopību, kādas nav bijis agrāk. Edmunds šahā ir vairāku čempiona titulu ieguvējs - uzvarējis Latvijas čempionātā nepilngadīgiem zēniem, Kuldīgas pieaugušo čempionātā, lielmeistares Danas Reiznieces-Ozolas kausa izcīņā, Rīgas Tehniskās universitātes skolēnu kausa ieguvējs. Jaunietis mācās Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikumā kokapstrādi. Ivo ir uzņēmējs, nodarbojas ar kokmateriālu tirdzniecību, Anita – valsts ierēdne, Centrālajā finanšu un līgumu aģentūrā uzrauga Eiropas naudas izlietojumu. Ģimenei daudz hobiju, saka Ivo, un viens no tiem ir zirgi. Patlaban viņiem divi – Vairogs ir ļoti liels (1,86 m skaustā), Ronda – tikai liela. Dzīvnieki iegādāti priekam, tos aprūpē un kopj visi pa kārtai. Zirgi bija Anitas sapnis kopš bērnības, un 2000. gadā viņa to īstenoja.



Reiznieku ģimene no Rīgas un Pierīgas. Dīvs ir trīs paaudžu viducī – viņš saietā ir kopā ar bērniem Mari un Andreju un mammu Ilgu. Bērni – skolēni, tētis ir žurnālists, strādā televīzijā, vecmāmiņa – mūziķe, visā Latvijā pazīstama folkloras kopu dalībniece. Pašsaprotama lieta, ka Dīvs uzauzga muzikālā vidē, mammai koncerta brunčos turēdamies. Ar viņa trim brāļiem droši vien bijis līdzīgi. „Kamēr man nebija izvēles, tikmēr biju folklorā,” viņš ar smaidu atceras bērna gadus.

Dīvs ir priecīgs un lepns, ka bijis pirmajā 3x3 1990. gadā Madlienā. Pēc tam vēl vairākos saietos, un tad – epizodiski, līdz nu jau trešo vasaru ir nometnē kopā ar saviem bērniem. „Jaunā paaudze ir tādā vecumā, kad spēj paši izvēlēties ievirzes, stāstīt, ko tajās ieguvuši. Man pirmajā 3x3 bija 13 gadu, brīnišķīgs vecums, kad vēl var daudzīties un arī ko iemācīties, sadraudzēties. Nu tas notiek jau nākamajā līmenī – ar maniem bērniem,” stāsta Dīvs.

Viņa mamma ir laba vecmāmiņa. Neskatoties uz aizņemtību, viņa labprāt uzņemas pienākumus, palīdz dēla ģimenei.



Kukaiņu ģimene no Smiltenes novada. Bērni Emīlija un Mārtiņš ir bērnudārznieki, vecāki strādā Smiltenes novada pašvaldībā. Gints ir novada domes priekšsēdētājs, Agija – teritorijas apsaimniekošanas speciāliste. Viņa pārzinā ir visas novada norises, viņa, strādādama kopā ar kolēģiem, atbildīga par ainavu arhitektūru, pilsētas noformējumu svētkos un daudziem citiem jautājumiem. „Viņš mani nepieņēma darbā,” Agija iesmejas. „Mūsu ģimenes stāsts sākas Dziesmu svētkos pirms astoņiem gadiem. Abi dejojām tautiskās dejas, dzīvojām katrs savā pagastā.” Tagad ģimene dzīvo laukos mantotā Ginta vecāteva mājā, kas atrodas mežā 30 km no Smiltenes. Ik diena sākas ar ceļu – tētis un mamma brauc uz darbu, un viens vai otrs ved bērnus uz pirmsskolas iestādi. „Mums ir 22 aitas - lai bērni būtu citā vidē, redzētu dzīvniekus, tos barotu, aprūpētu un saprastu, ka visa pamatā ir darbs,” stāsta Gints. Kukaiņi saietā pirmoreiz, tas viņiem patīk. Nometnei viņus iedrošināja Inese un Ainārs Grīnvaldi, kas rīkoja Smiltenes saietu.

Agrita



Daudzinājumam atdodu sevi visu

Rīt vakarā Pelču 3x3 saietā dalībnieki piedzīvos galveno pasākumu: 3x3 Daudzinājumu, kura galvenā vīkšēja būs 3x3 saietu Latvijas padomes priekšsēde Inese Krūmiņa. Tādēļ "Ceļmallapa" uz sarunu aicina tieši viņu.



Jostīņa, kas top Pelču 3x3 Daudzinājumam. To Inese ziedos ugunij.

Kas ir 3x3 Daudzinājums?

Daudz pasaka jau vārda konstrukcija: daudz. Kaut kā daudz var būt dabīgi, bet kaut kā daudz var būt arī tad, ja pie tā apzināti strādājam. Daudz naudas tāpat vien ir reti – kaut kas ir jādara, lai tā būtu. Arī daudz draugu nevar būt tāpat vien. Tieši tas pats stāsts ir arī par vērtībām. Un to mēs darām Daudzinājumā: dziedam, runājam un domājam par vērtībām. Turklāt "daudzināt" – tas nozīmē kaut ko pavairot gan sevī, gan citos. Daudzinājumā mēs vairojam vērtības. Pelču 3x3 daudzināsim ceļu: ceļu plašumā un ceļu dziļumā.

Kāpēc tieši tu parasti vadi Daudzinājumu?

Kad 3x3 atnāca uz Latviju, sākotnēji 3x3 saietos Daudzinājums bija dievturu rituāls. Tomēr drīz vien tas kļuva par ko vairāk. Manuprāt, 3x3 Daudzinājums jau sen nav stāsts par reliģisko piederību, bet gan par to, kā mēs varam atvērt un pilnveidot savu garīgo pasauli. Stāsts par to, kas mūs vieno, nevis šķel. Par garīgajām vērtībām, ko gribam daudzināt gan katrs sevī, gan kopīgi. 3x3 pirmsākumos Daudzinājums bija vien no saietā pasākumiem, bet pēdējos gados tas ir kļuvis par vienu no galvenajiem pasākumiem. Daudzinājumā mēs visi rezonējam garīgajās vibrācijās. Pirmoreiz vadīt Daudzinājumu mūs kopā ar Jāni Ati uzaicināja Viļakas 3x3 nometnē 1996. gadā, bet kopš 2006.gada mūsu ziņā ir arī ārzemju 3x3 Daudzinājumi. Tā nu esmu kļuvusi par 3x3 saietu galveno vīkšēju.

Kā tiek izvēlēta Daudzinājuma vieta?

Parasti tā ir kāda vietējo cilvēku ieteikta tuvumā esošā spēka vieta: pilskalnā, pie

kāda dižkoka. Mērķis: izveidot telpu ārpus ikdienišķā – sakrālu telpu, jo tīri fiziski, ieejot citā telpā, arī garīgi cilvēks spēj domāt citās kategorijās. Tomēr, meklējot Daudzinājuma vietu, jādoma arī par to, lai tā ir praktiski piemērota – lai visiem tajā ir vieta.

Kā tu gatavojies Daudzinājumam?

Varētu izskatīties, ka Daudzinājums saietā top ļoti īsā, koncentrētā laika posmā, bet tā nav. Kad zinu, ka būšu galvenā Daudzinājuma vīkšēja, manā pārdomu pasaulē tiek atrasta vieta pārdomām par Daudzinājuma tēmu. Tā manī dzīvo. Cik vien mana jauda ir jāvusi, tik katrā Daudzinājumā esmu centusies ielikt sevi visu – cik vien es spēju. Par Daudzinājumu gan pirms, gan pēc tā runāju ievirzē, ko vadu. Bet Daudzinājumam gatavojos ne tikai es – tam gatavojas ļoti daudzi: zāļu sievas ievirzē top vijas Daudzinājuma vietas greznošanai, kāds sev gatavo saktu svētku tērpam, kāds steidz pabeigt kreklu.

Daudzinājumā tiek aicināts ierasties tautas tērpos. Bet ne visiem tas ir. Varētu domāt: tērps – tā tāda ārīškība. Vai tam ir nozīme?

Kā jau teicu – nozīme ir visam, jo ir svarīgi būt ārpus ikdienišķā. Kad gludinu savu tērpu, arī šis laiks tiek atvēlēts domām par Daudzinājuma tēmu.

No kā atkarīgs, kāds izdodas Daudzinājums?

No kopuma: no tā, kādi mēs esam. No cilvēkiem, kas uzrunā pārējos – kādu domu un emociju viņi spēj iedzīvināt. No tā, kā un kāda vide tiek radīta Daudzinājuma vietā. Nekam nav otršķirīga nozīme, viss ir svarīgi. Lai piedzīvotu Daudzinājumu pilnībā, svarīgi katram pašam būt atvērtam. Ja iespītiesies,

sakrustosi rokas uz krūtīm un gaidīsi, lai kāds tev kaut ko parāda un pierāda – nē, tā gan nekas neizdosies.

Tu Daudzinājuma laikā ikreiz ugunij ziedo jostu. Kā tu izvēlies, kuru tieši ziedot?

Es neizvēlos, es noaužu. Visbiežāk – tieši konkrētajam Daudzinājumam, jau aušanas laikā domājot par konkrētā Daudzinājuma tēmu. Arī Pelču 3x3 top ugunij ziedojamā josta – to es aužu te, Pelčos, un trešdien tā vēl bija pusceļā. Ir ļoti interesanti vērot, kādus rakstus doma nodod pirkstiem. Pelču Daudzinājuma jostā motīvi ir nevis atsevišķi, bet savijušies cits ar citu – kā jau ceļš un ceļi.

Ar ko jāreķinās cilvēkam, kas noskatās no tevis un grib Daudzinājuma rituālu atkārtot savā sētā vai savā saimē?

Ar to, ka būs jāatdod sevi visu. Jāziedo. Tādēļ – ja dari, tad dari to no sirds! Nevarēs tā: norakstīt scenāriju un mēģināt to formāli atkārtot. Bet izlemt par Daudzinājumu savā saimē – tas ir brīnišķīgi: jo vairāk kopjam savu garīgo lauku, jo tīrāki kļūstam. Par savu sakņu dārzu taču zinām: jo vairāk ravēsim, jo tīrāks tas kļūs. Tieši tā ir arī ar garīgo pasauli: brīdī, kad izkāpjam no savas ikdienas, lai arī savas dzimtas ietvaros, ir sava garīgā dārza kopšana.

Ko tu pati dari pēc Daudzinājuma?

Dažkārt palieku padziedāt ar pārējiem Daudzinājuma vietā, tomēr visbiežāk izvēlos palikt viena. Jo arī es esmu tikai cilvēks, un pēc ieguldītās garīgās piepūles man ir vēlme tīri ķermeniski izbaudīt tās sajūtas, ko dod labi padarīta darba piepildījums. Man pēc Daudzinājuma neinteresē ne nikšana, ne citas aktivitātes.

Lolita

Brīvais mikrofons: kā māku, tā maunu

Brīvais mikrofons trešdien sākas plkst 22.22
pēc Andra Tomašūna pulksteņa.



Skatītāji centās uzminēt, par ko dziedās Rita un Rota Bogustovas. Protams: par kartupeli, kuram ir brāļi!



Elza Kuzmina uz tik lielas skatuves jau ir uzstājusies. Viņas dziesmā saulīte gauži raudāja.



Elizabetei Sofijai Šulmanei, kurai Pelči patīk labāk nekā Rīga, ļoti garšo saldeņums – par to arī dziesma.



To, kur strādā Kīnu ģimenes tētis Ēriks, pat izrunāt nevar – pārāk daudz zilbju. Kopā ar dēliem viņi dziedāja "Kalniem pāri".



Sirvižu ģimenes izpildītājā dziesmā goda vieta tika tētiem, jo parasti dziesmas ir par māmiņām.



Emīlija Michele jeb Emmite spārgi izkārtēja skatuvi tā, lai pietiek vietas dejai. Kā pieteikuma anketā rakstīts, viņa izpildīja solo danci.



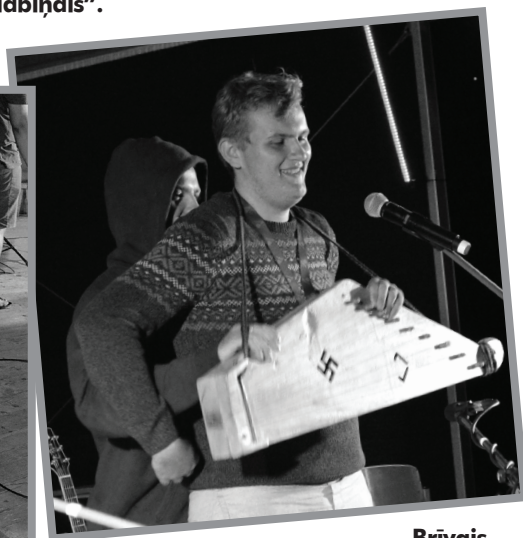
Krūmiņi dziedāja ģimenei, visai Pelču ģimenei. Ir tik daudz cilvēku uz pasaules, un starp visiem "vēl es maziņais, visiem, visiem labiņais".



Visiem izskaidrojuši, ka Rīga kādreiz skaitījās Latgales reģions, bet tagad ir no tā izslēgta, Rota, Rita, Dāvis Bogustovi nodziedāja par sešiem maziem bundziniekiem.



Jūrkalnē pierakstīto dziesmu "Skaisti dziedī, lakstīgala", kurā bekvokālam bija jādzied spārns "hei!", izpildīja Celitānu ģimene.



Brīvais vīrietis Ako bija mazliet nobijies, jo pirmo reizi ir uz skatuves, pirmo reizi spēlē kokli, tāpēc bija grūtības ar tās pareizu turēšanu. Viņš dziesmu veltīja mātei.

Brīvais mikrofons: kā māku, tā maunu



Dainis Michelis Pelčos ir salicis ansambli no vairākiem kontinentiem. Viņi izpildīja Daiņa sacerētu dziesmu "Krustceļi".



Fin-no-letīni, Norvēģijas latviešu meitenes un Latvijas somu puisis, nodziedāja šūpuļdziesmu un palīdzēja mums atcerēties alfabētu.



Atkal vientūlais vīrietis Ako vēlējās veltīt dziesmu mātei, jo viņa ir daudz dzīvē mācījusi. Šoreiz viņš pirmo reizi spēlēja akordeonu.



"Apsītes ir ieradusās" – tā tika pieņemts džeza stilā, bet dziesmai nebija nekāda sakara ar dzezu. Tas bija mazs valsītis, kuram dejā pievienojās četri skatītāju pāri.

Lai gan Kristaps tikai 10 minūtes pirms koncerta sākuma bija uzrunājis Austru kopīgi nodziedāt dziesmu "Mīl katrs baltu maiņas rīku", skanēja ļoti skaisti.



Pelču kora pasaules pirmatskaņojumā skan "Dziesma, ar ko tu sācies" – skanīgi, droši un spēcīgi.



Vai dziesmu "Kad tie puīši prūšos gāja" iekļaut "Vilkaču" repertuārā? Klausītāji teica "Jā". Vārdi tai sarežģīti – jāatkārto piecas reizes, turklāt ik pa laikam pietupjoties.

Kurzemes vokālais sekstets pieprasīja pilngadīgu puisi virs 1.70, kam jāstāv malā un jāsmaida. Pieteicās Jānis Sausnītis. Kad meitenes izpildīja dziesmu par kulināriju, Jānim bija jāizvairās no dziedātājas aktīvajām kustībām ar bizi.



Pēteris no Francijas un Zeps no Latvijas sākuma uzrunā mums lika atminēt, par ko būs dziesma. Skatoties savdabīgā "franču valodā" izpildīto dziesmu, ko pavadija emocionāli izteismīgi žesti, noskaidrojās, ka dziesma ir par lidmašīnām.



Iveta

Gribam zināt!

Kas jauns ievirzēs?

Gustavs:

Biju ievirzē Sports ģimenei. Mēs dejojām zumbu, taisīsim arī jogu. Protams, ir arī parastās spēles – futbols un volejbols.

Parasti daudzi nokavē sākumu, taču kopā esam apmēram 80 cilvēki. Tas dažbrīd ir par daudz, tādēļ visus dala komandās. Ievirzes vadītāji ir visai draudzīgi. Paprasta, kā mūs sauc (brīžos, kad vajag), un parāda dažādus jaunus elementus. Es arī uzzināju, ka pēc sportošanas ir jāatsildās.

Jānis:

Es Koka darbu ievirzē taisu galda spēli «Desas». Man ir kauļiņi ar un bez cauruma. Man labāk patīk ar caurumu, jo paši mēs to urbām. Izskatās kā kliņģeris. Mūsu skolotāji ir Ēriks un Jānis. Ēriks ir bargais, bet vispār jau viņi abi divi ir forši!

Mare:

Meža mācībā mēs mācāmies par mežu, ejam mežā. Šodien mums bija neliels kontroldarbiņš un arī pārgērbāmies par meža iemītniekiem. Mēs uzzinām visu ko jaunu. Piemēram, lācenēm ir ļoti līdzīgas indīgas ogas. Un no lāča mežā nav jābaidās. Ja viņš nāks pretī, tad jāsasīngst. Lācis tevi apostīs. Ja tev būs līdzī kāda zivs vai kas tamlīdzīgs, tad viņš līdīs pakal, bet, ja nebūs, tad lācis mierīgi ies prom. Tā ka galvenais – mežā neiet ar zivi kabatā!

Evita:

Manuprāt, Celošanas ievirze ir tāda kā latviska meditācija, kā rezultātā turklāt rodas praktiski noderīga lieta: josta, prievīte vai grāmatzīme. Mums ir lieliska ievirzes vadītāja Dagnija. Ļoti skaidri visu pastāsta, pat vīram skaidrs. Celotājas visi drīz varēs atpazīt pēc skaistākajām jostām ap vidukli.

Dīvs

Edgars mācās

Sēru remdēšana rotkalšanā

Pārsātināts ar apmierinātības devu par savu paveikto nometnes pirmajās dienās, mēģināju izsist redakcijā savu fotogrāfiju avīzes pirmajā lapā.

Jau sarunāju fotogrāfu Jāni Deinatu, kas solījās naktī braukt no Rīgas un rīta miglīnā mani pabildēt. Bet tad atklājās kāds nepatīkams pārsteigums, ... kurtu – nepatīkams... noticis kas neiedomājams 3x3 nometnes vēsturē – pret mani, kurš bija ceļā uz sevis pilnveidošanos un pilnbriedu, apguvis entās zinības un mākslas, pret mani, kurš lieliem soļiem centās iemaršēt jau nākamajā, augstākajā līmenī un kā apliecinājumu tam gribēja nobildēties ar visiem floristikas, keramikas un gleznošanas veikumiem dažādās pozās, pret mani ir notikusi savvērestība un sabotāža! Kāda skauģu un ļaundaru draudze, iespējams, “Krūm lš” (saīsinājums no Krūmiņu dzimtas), ir organizējusi manu aplaupīšanu! Jā, esmu APZAGTS! Man ir atsavināta glezna (apmēram trejdeviņu vērtībā) un vis-trakākais – **NOŅEMTS VAINADZINŠ!!!** ...Un pie tam kur – tradicionālo latviešu monogāmo ģimeņu saietā! Kaut kas prātam neaptverams! Deinātam zvaniņu, lai nebrauc, lai gan šis bija ticis jau līdz Tukumam. Nu kur tad es tāds pliks, bez vainadziņa bildēšos?

Bēdu nomākts, nezināju, kur likties. Iekritu pie rotkaljiem. Gaiss smaržoja pēc nopietna saspringuma, šaubām, konkurences, izmisuma un propān-gāzes. Katrs darbonis bija aizņemts ar savu uzdevuma risināšanu un mani neievēroja. Tas mani dziļi aizskāra, es



apgriežos, lai dotos prom, bet, ak vai, kas mani gaida? Neviens! Bez vainadziņa vispār neviens! Metu pie malas vidus rūpes un vienam no meistariem Uldim Melbergam pa tiešo teicu: “Gribu dimanta gredzenu, bet lielu!” Diemžēl viņam bija sliktas attiecības ar ģeologiem un vulkanologiem, un briljantu viņam neesot. Ko nu? Varot uztaisīt gredzentiņu no vara, labākā gadījumā no misiņa, bet tas jau būšot dārgi. Paga, ko? Zaļš vara gredzens, man? Nu, nē! Es sāku protestēt un piedraudēt, ka izstāstīšu visiem, ka patiesībā te ir slepenā viltus pieclatnieku kalve! Uzreiz visi mācekļi vēl dziļāk ieurbās savos darbos, izlikdamies, ka neko nedzird. Rezultātā meistars sāka piedāvāt sudrabu. Hehē, draudi iedarbojās, un vienojāmies par vidusceļu – dabūju balto zeltu! Ar pārbaudītu talanta veiklību pusstundas laikā uzmeistaroju perfekta vijuma spirālgredzenu. Tagad domāju, vai samaksāt par materiālu vai pašam pieprasīt samaksu par kalves reklamēšanu.

Edgars

Ievirze

Koris pat elpo kopā

Nometnes kora vadītāja Vita Timermane-Moora ir pārsteigta par dziedātāju talantu – ļoti labi dzied pat tie, kas nekad nav bijuši koristi.

Kora dziedātājs Aivars Lapiņš no Briseles kļuvis arī par Pelču kora koncertmeistaru. Tāpat Vita priecājas, ka ir dziedātāji, kas var būt kādā dziesmā solisti. Katrā balss grupā ir vismaz viens, kas lasa notis. Tas ļoti palīdz. Vita uzskata, ka notis ir jāpazīst katram, jo tās ir kā alfabēts. Mūzika ir valoda, ko saprot visi.

Gatavojoties vadīt ievirzi, Vita sākumā atlasīja daudz dziesmu, kurās ir ceļa tēma. Pirmā, kas uzreiz ienāca prātā, bija “Piena ceļš”. Pārējās izvēlējās tādas, lai ir atpazīstamas. Kopā koris iemācīsies un nodziedās piecas dziesmas.

Lai arī korim bijuši tikai divi mēģinājumi, lielā uzstāšanās saietā dalībniekiem jau notikusi. “Korim ir jāuzstājas, citādi tā ir tikai terapija,” saka Vita. Viņa pat nav cerējusi, ka viss tik labi izveidosies. Koris ir vienots un elpo kopā – kā tas korim pieder. Lai skan!

Iveta

Joki Kleopatras celrādis

Pulksten 8 no rīta – Kenks kā laikrādis. Ja rītā, paverot acis, Kenks negul pie kājām, tad var vēl gulēt, bet, ja gul, tad nu gan jāceļas.

Uz Kuldīgu. Pēkšņi izveidojies smilšu virpulviesulītis norādīja, ka pa to ceļu nevajag braukt.

Kuldīgā. Laumas dubultacis. Kad visi rotkaļa Ulda savāktie un sapirktie dārgumi viņa pagrabīnā izpētīti un apbrīnoti, gājām meklēt citu pagrabīnu. Kad Lauma ar dubultacīm, pēc Andra vārdiem, “nu ļoti aizdomīgi izskatījās”, mēs sapratām, ka īstais pagrabīnš kafijas (aliņa) baudīšanai atrasts.

Mikla. 2 galvas un 5 kājas. Kas tas ir? Atbilde – Politikas ievirze: 2 lektori, 4 kājas un Laumas spieķis.

Uzvārda šifrējums. Kirmuška: “kirm” libiski nozīmē ‘kaija’; “uška” krieviski ir ‘austiņa’. Tātad-kaija ar ausīm.

Kleopatra

Ūdens pieticība un pieejamība dušās nometnes dalībniekiem devusi viedas atklāsmes. Ausma Spalviņa sajūsmināta atzinusi, ka tas ir tik labi, tik ļoti labi, ka netiek mazgāties – jo netērējas āda.

Manfrēds izvīrījies apspriešanai Ausmas Spalviņas uzvārda vispārīgo nozīmi-kāda konkrēti “spalva” tā ir: 1) gulbja, 2) vārnas, 3) kolibri, 4) citi varianti? Gaidām priekšlikumus!

Vakara “Pele”

Danču ziņas

Trešdienas danču vakara «Zagli» triumfējuši Nadīna Sedee un Raivis Apsītis. Apsveicam un apbrīnojam!

Uzmanību! Piektdienas vakarā tiek izsludināts ilgi gaidītais «Zagla» meitu variants, kad par ķērējām kļūs meitenes, bet par ķeramajiem – puīši.

Konkurss. Danču pavēlnieki izsludina konkursu par oriģinālāko plaukstiņpolkas sasveicināšanās ķermeņa daļu. Savas idejas iesniegt rakstiski vai mutiski danču muzikantiem.

Atzīsties mīlestībā! To palīdzēs izdarīt danču muzikanti. Piesakies pie viņiem personīgi, nosaucot tās personas vārdu, kuru no sirds vairs ārā nevari un negribi dabūt!

Dīvs



Nikšanā – tikai meitenes? Atrodi vīrieti!

Konkursam par Agritu un Līgu zem galda iesūtītas četras atbildes. Lasītāji domā, ka viņas meklē vakardienu, pašcienu, latviešu vai kurpes. “Ceļmallapai” vislabāk patīk atbilde par vakardienu. Pārsteiguma balva autoram – redakcijā.

Aizliegtais Pelču panēmiens

Tautietis meklē melnu kuili

Lūk, arī trešais “Ceļmallapas” eksperiments. No izdomāta profila draugiem.lv, uzdodoties par kādu Ivaru Kāgi, pirms saietā nosūtījām vēstuli Danču muzikantam Jānim Sausnītim. Lūk, vēstules saturs.

Labdien, tautieši!

Šis gads man atnesis patiesi laimīgu filingu, jo esmu nokļuvis 3x3 nometnē Latvijā. Savā dzimtenē neesmu bijis jau 42 gadus. Gribu atkal redzēt bērzus, pļavas, Daugavu. Taču vislielākais mans lēmums ir bildināt savu sievieti – gribu to darīt tieši latviešu nometnes 3x3 laikā. Man pat ir neliels plāns, kā to darīt.

Iepazināties mēs 3x3 nometnē ASV nakts Dančos, tāpēc savu mīļoto bildināt gribu tieši Danču laikā. Lai viss būtu kā latviešu tautas tradīcijās, pētīju mūsu dainas. Visvairāk prātā palikušas rindas “Apsedloju melnu kuili, braucu meitu bildināt”. Tā arī esmu cieti nolēmis darīt.

Dārgie tautieši! Nometnes laikā trešdien pulksten 22 man vajadzēs: 1) melnu kuili, 2) sedlus, 3) cilvēku, kas dzied šo augstākminēto dainu. Esmu izdomājis ierasties ar melnu kuili un lūgt savas sievietes roku. Ceru, ka viņa beidzot teiks man JĀ. Zinu, ka jūs to varēsiet izdarīt. Ja vajag maksāt par kuili, samaksāšu. Nopirkt to nevaru, bet uz renti paņemt varēšu. Sakiet, kā jāmaksā – par stundām vai par kilogramiem? Būtu labi, ja jūs man varētu palīdzēt tos sedlus uzlikt. Ļoti gaidu atbildi. Lai radošas izdomas pilna vasara!

Ilgi gaidīja “Ivars” atbildi, ilgi. Tā arī neko nesagaidīja. Vairākas reizes “viņš” mēģināja saprast, vai ir nosūtījis vēstuli

īstajam Jānim Sausnītim, vai Jānis ir izlasījis, taču atbildes – nav.

Pirmdien “Ceļmallapa” ēdnīcas teltī vaktē Jāni un kādā mierīgākā pēcešanas brīdī atsauc uz telts stūri. Jānis klausās, ko “Ceļmallapa” viņam stāsta: neko nesaprotot, par nekādu bildināšanu neko neesot dzirdējis, draugos neejot un vēstuli nav izlasījis. Taču tad, kad “Ceļmallapa” uzstāj, ka izlasījis viņš tomēr ir, Jāņa acis rodas kaut kāda atmiņas atblāzma un viņš atzīst, ka kaut ko tādu tomēr laikam ir lasījis, taču nav ticis līdz vēstules beigām un izdzēsis, jo domājis, ka tas ir kaut kāds spams. Ak vai! Un ja nu “Ceļmallapas” joks būtu bijusi īstenība? Un ja nu trešdienas Dančos būtu ieradies nevis princis baltā zirgā, bet puišis melna kuīļa mugurā un vēlētos bildināt savu meiteni – vai Jānis būtu pratis nodziedāt vajadzīgo dziesmu? “Ceļmallapa” ir pārliecināta: ja šādu vēsti būtu saņēmis Ansis Bogustovs, viņš visas cūkaudzētavas būtu apzvanījis un kuilis, vesels vai pa daļām, Dančos tiktu nogādāts.

Savukārt Danču meistars Edgars Lipors, izlasījis dīvaino vēstuli, saka tā: “Nu, jā... Šādam tautietim es būtu varējis atbildēt, lai viņš melno kuili meklē Pelču pagasta pārvaldē, jo man no Piņķiem strikti atvest kuili būtu pagrūti. Bet vispār – varētu noorganizēt, ka vairāki vīri sanāk pulkā, izveidojot melnu kuili, kas var Dančos pārvadāt bildinātājus. Par šādu kuili noteikti būtu jāmaksā nevis par stundām, bet par kilogramiem – tāds kuilis varētu svērt kādu tonnu. Tikai tad tautietim būtu jāpopularizē melnā kuīļa pakalpojumi. Tā mēs tiktu pie tādas naudiņas, ka veselumu nometni varētu sarīkot!”

Iveta